

Na 4-2 tegen Canada: Nederland wereldkampioen op karakter

Aan het eind van het sterkst bezette en zwaarste wereldtoernooi van de hockeydames werd Nederland geconfronteerd met de moeilijkste eindstrijd van de vier finales waarin het Oranje-team sinds 1978 is opgetreden. Na drie beslissende titelkampen uitgevochten met Duitsland was Canada een geheel nieuwe zij het geen onbekende tegenstander. Nederland was de favoriet, Canada de underdog die zichzelf had overtroffen en zijn in het achtjarenplan gestelde einddoel al ver voorbij geschoten. Canada kon eigenlijk niets gebeuren. Het kon alleen maar winst boeken, hoe de uitslag ook zou zijn.

Niemand in het kamp der favorieten verkeerde in de mening dat het varkentje gemakkelijk te wassen zou zijn. Canada ligt Oranje eigenlijk niet goed, ook al weet iedereen dat Nederland de speelsters van coach Marina Vandermerwe taktisch heel goed kan inpakken. De wil om Canada te verslaan is er bovendien altijd want er spelen nogal wat sentimenten mee bij Nederland-Canada. Er wordt bij gelegenheden als in Kuala Lumpur altijd nog herinnerd aan de openingswedstrijd bij het wereldkampioenschap in Vancouver in 1979 toen Shelly Winters de Nederlandse aanvoester Maria Mattheussens-Fickers door een onbesuisde actie als vroeg in de wedstrijd een gebroken neus bezorgde en Maria alle groepswedstrijden verder van de bank af moest volgen.

Terecht of niet terecht, Nederland voelt tegen Canada altijd een extra prikkel en van onderschatting van de tegenstander is beslist geen sprake.

Canada was ook behoorlijk geanalyseerd. In aanvulling op wat er van het Canadese spel in de loop van recente confrontaties al was geleerd, werd de halve finale Australië-Canada door coach Gijs van Heumen en zijn speelsters nauwlettend gevolgd. Iedereen verwachtte Australië in de finale maar dat land had gedurende de poulewedstrijden al de nodige aandacht gehad. Vooral de mogelijkheden voor de Nederlandse strafcorner tegen Canada kregen de volle aandacht. Over de hoge loopsnelheid van de Canadese ploeg maakte niemand zich zorgen. Dat was een probleem dat de coach moest oplossen met tactische maatregelen en gerichte opdrachten. Als Nederland de tegenstander in de finale toestond zijn gebruikelijke hoge tempo te spelen, kon Oranje het wel vergeten. Canada zou dan de wedstrijd gaan dicteren, naar zijn hand zetten omdat de Nederlandse vrouwen er aan pure snelheid onvoldoende tegenover zouden kunnen stellen.

Het plan de campagne voor de wedstrijd was voor Nederland eenvoudig op te stellen, de opdrachten duidelijk genoeg te verdelen en met de nodige discipline ten aanzien van het opvolgen van de opgedragen taken kon er weinig misgaan, want ook voor succes bij de strafcorner was een oplossing gevonden.

Helaas was Nederland in de eerste helft niet in staat de opdrachten te volbrengen. Een aantal speelsters zaten er „volledig door-

Gelukwensen

Op het bondsbureau van de KNHB in Amstelveen zijn talloze brieven, telexberichten en telefoontjes binnengekomen met gelukwensen voor het Nederlandse damesteam dat in Kuala Lumpur de Wereldbeker 1983 veroverde. De stroom felicitaties heeft een omvang, die overeenkomt met de overweldigende belangstelling op Schiphol bij de aankomst op maandagmorgen j.l. We komen er op terug.

heen". Vijf slopende poulewedstrijden en een halve finale hadden de krachten van een paar speelsters volledig gesloopt en hen aan de rand van de uitputting gebracht. Oranje was niet in staat het spel van de Canadese ploeg, zoals was verwacht, te ont-

regelen. Integendeel, Oranje moest zo vaak achter de tegenstander aan dat in de eerste speeltijd Canada de wedstrijd dicteerde, ook al nam Nederland een voorsprong toen Sandra Le Poole een vrije slag van Elsemiek Hillen omhoog en de bal achter de verraste Canadese doelvrouw Zoe MacKinnon verdween.

Het was een van de weinige goede acties van Elsemiek Hillen, de Nederlandse midden-midden en spelmaakster, in de eerste helft.

Dat lag niet aan haar maar aan de ontreding op het Oranje middenveld en in de verdediging. Het Nederlandse middenrif leed onder een terugval van Lisette Sevens die rijkelijk tol betaalde voor al het vuile werk dat zij in de voorgaande zes wedstrijden had geschoond. De Nederlandse aanvoester slaagde er nog wel in enkele van de gewenste hoekslagen te forceren, maar betaalde bij die werkzaamheden meer dan goed voor het vervolg van de wedstrijd was. In de defensie leed Aletta van Manen al evenzeer onder de omstandigheden en een verlies aan krachten. Na zes wedstrijden tot ieders tevredenheid te hebben gespeeld en tot het uiterste te zijn gegaan, was het duidelijk dat zij aan een wissel in de pauze toe was. Toen Canada na het doelpunt van Sandra Le Poole onmiddellijk weer razendsnel uit de startblokken schoot en de van vreugde even brooddronken geworden Oranje formatie verraste, was Aletta van Manen degene die Sheila Forshaw van de gelijkmaker had moeten afhouden. Maar

De Nederlandse wereldkampioenen met de gouden medailles omhangen onmiddellijk na het behalen van de wereldtitel.

